

Actualitat

A part de la satisfacció ab que a tot arreu degué ésser rebuda la solució d'una crisi governamental, la més grave de quantes ha presenciada la actual generació, es pera Catalunya motiu de justificadíssima joia la entrada en el govern de la nació de dos catalans ilustres que per la seva significació, pel seu valer indiscutible, pels seus entusiasmes per la terra catalana, fan concebir falagueras esperances de la realització, en plas no llunyá de quantes aspiracions bategan n'el cor d'un poble assedegat de millorament, afanyós de fruir la justa compensació a les seves energies y a llur provencional laboriositat.

Catalunya té rahons fondadíssimes pera esperarne del nou Govern grans projectes que, paralelament a la acció local, a la empenta que en tota hora y en tots els ordres ha vingut actuant la nostra règion, aixequin la nostra terra al nivell a que son acreedors els pobles que per la seva cultura, saben guanyarse un lloch preferent entre els més avensats en tots els rams de les activitats socials; donchs es induptable que per gran que siga la iniciativa local, per grosos que sigan els sacrificis de les règions, per enormes que sigan els esforços per llur esparidiment, será sempre limitat son engrandiment al topar ab las traves, ab els obstacles, ab los entorpiments de la inercia de governs atents exclusivament a interessos de banderia, a un fals batallar de dretas y esquerras, de blanchs y negres, que en últim resultat no portan a altre finalitat que al embrutiment de les masses populars dignes de millor direcció,

Cal felicitarne del moment polítich actual; Catalunya, tot Espanya está de enhorabona, la hora actual marcará la fita de la regeneració pátria, de la nova Espanya per la que tant han suspirat els bons patriotes; els moments son crítichs, els nostres homes van a la direcció del Estat a a l' hora en que's veuen impotents las vellas oligarquias, a l' hora en que els partits que han malmenat la acció nostre se troven impotents enfront la

anarquia administrativa y social per ells congriada, a l' hora en que la terrible guerra europea fa sentir fonament entre nosaltres sos horribles conseqüencies, apropantse pavorosa l'espantable fantasma de la fam que va ensenyorintse impassible de pobles y ciutats de la desdixada Europa.

X.

Talonaris de la Rifa de Nadal

De venta en aquesta Impremta.

Joseph M.ª Armangué

En la plenitud de la vida, quant comptava apenes 27 anys, acaba de morir aquest heroi que tants amichs tenia en nostre vila. Diém heroi senzillament perquè ho era, perquè la seva mort ha sigut la d'un valent, perquè ha sucumbit lluitant per el Progrés y pel bon nom de la Patria.

En Joseph M.ª Armangué era un esperit inquiet, febroso, dotat d'una inteligencia y d'una cultura remarcables, treballador incansable qu'havía alcansat malgrat la seva juvenesa un lloch preeminent en tota mena de sports y en especial en el motorisme.

En Joseph Maria era el fill gran del nostre estimat company y bon amich En Joseph Armangué, y posseía al igual com son pare la carrera de metje. Emperó l'Armangué era avans que tot un mecánich; les seves campanyes sobre motorisme y sos brillants articles en la premsa nacional y estrangera eren discutidíssims. Fa algún temps que inventá el famos auto-cicle David de quin n'ha escampat arreu d'Espanya una infinitat. La mort l'ha sorprés mentres escrivia en collaboració un llibre sobre motors d'explosió y a punt d'inventar un nou motor cridat a tenir tant d'èxit com el David.

En nostra vila s'estimava a l'Armangué com el més volgut de nostres fills, car tots els estius els passava, juntament ab sos pares y germans, en aquesta vila. El seu carácter franch y senzill li havia captat generals simpaties; era además un enamorat de nostra comarca y coneixia pam per pam totes aquestes muntanyes. Havía vingut també alguns hiverns junt ab els seus germans a deleitarse lliscant sobre les muntanyes nevades.

Es perxó que al saberse qu'havía mor en un accident d'aviació junt ab el gran aviador En Salvador Hedilla, va produir general sentiment en nostra vila.

LA MONTANYA s'associa al dolor que embarga a la familia Armangué y desde aquestes columnes els envía, especialment al pare del difunt nostre entranable amich el Doctor Armangué y Tuset, nostre més sentit condol.

Ficció

Degut tal vegada a les impressions rebudas en l'anyal visita al cementiri en la diada que la costúm imposa com obligació o per altra causa pera mi desconeguda, en mon somni vaig tindre que ferhi una segona visita.

De prompte el mon nocturn repós invadiren ma cambra una muntó de figures humanes tan extranyes y fantástiques per llurs trajos y y gests que sobrealtantme em feren aixecar pera apartarme del cercle que havían fet a mon entorn.

Al volguer aproparme pera obrir pas, anaven retirantse les del davant y seguintme les altres mantinguent aproximadament sempre la mateixa distancia.

Lo que primer fou sols un desitj de fugir de tan extravagante companyia, fou després unaobsessió que'n feu aumentar la marxa fins a esdevenir folla carrera.

¡Inútil empenyo! Quant atadigat parava un instant veyia sempre a mon voltant les enutjoses figures qu'havía vingut a destorbar mon descans burlantse descaradament de les inutilitats de mon estors lo que'm feya rependre novament vertiginosa carrera.

De sobte se deturen les del davant obrint pas enfront grandiosa portalada que vaig passar corrents trovantme novament dintre del cementiri.

Un poch refet, vaig seguir sense direcció fixa per les avingudes de ninxos, tombes y terrenys sembrats de creus, cridant mon atenció, encare que fossin poques, unes hermoses llumanetes que surtint d'alguns fossars s'enlairaiben per l'espai fins a ferse del tot invisibles y més clars encare hermosíssim ramells de flairoses flors que despranguentse de la terra remontaben l'atapahida volta estrellada.

Devant tan extrany com incompreensible espectacle estava forsa cor sorprés, quant un cop donat a l'espatlla me feu rapidament girar veyent el vellet rialler que diferentes vegades se m'ha aparegut en mos viatges imaginaris empresos en ales de febroso ilusió.

Refet un poch de l'impressió rebuda, molt explicable atés el lloch ahont me trojava, mon antich company d'ilusorios excursions me digué:

—Que guaytes ab tanta atenció?

—Aquestes brillants llumanetes y bonichs ramells de flors que brollen y s'enlairen fins desapareixer en l'limitat espai. ¡Que hermoses! Més que poques son ¿Vritat?